

ČAJ

Pro chvíle pohody

ZÁŘÍ 2022

Časopis Autorů Jičínska

*„Pij, Bušku — již se nezarmuť —
a poslyš, co Ti král Tvůj moudrý praví:
můj jazyk je jak známo vybíravý —
a našel již v tom víně chuť.
Viš — zkoumat třeba, Bušku milý!
to víno má svůj zvláštní ráz,
zprv trpké, ale milé zas —
my, myslím, se už vpili!“*

(Úryvek z básně Král Karel IV.)

Jan NERUDA

192

Vážení čtenáři,

září je čas vinobraní,
a tak se hostem čísla stalo víno, vinná réva a vinařství.

Zaměřili jsme se na dvě hlavní oblasti:

Jižní Moravu zastupuje básník **Oldřich Damborský**
(viz rozhovor „**Básník je seismografem své doby!**“)
a Mělnicko, které zastupují členové Mělnického Pegasu.

Rozhovor poskytl **Jaroslav Schnerch**
(viz rozhovor „**Mělník je další místo, které jsem přitiskl k srdci!**“)
a poezií přispěly

Jindra Lírová a Alena Krtilová.

Domácí básníky zastupuje **Václav Teslík.**

Krásné babí léto se sklenkou vína přeje

Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.192, září 2022, ročník XXI

Vydáno 5. září 2022 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský
Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

HOST ČAJe:

VÍNO (vinná réva, vinařství)

*„Král Karel s Buškem z Vilhartic
ted' zasedli si k dubovému stolu —
ti dva už pili mnohou číši spolu
a zapěli si z plných plic.“*

Možná si někdo ze školních let v souvislosti s citovaným úryvkem básně Jana Nerudy *Král Karel IV.* myslel stejně jako já, že víno se u nás začalo pěstovat právě za vlády Karla IV., ale není tomu tak.

Na stránkách <https://www.vinecko.eu/clanek/historie-vinarstvi-ceske-republiky/> jsem se dozvěděl celou řadu zajímavých informací a odkud jsem čerpal materiál k mému článku.

Už Keltové na našem území konzumovali a snad i pěstovali vinnou révu. V období 166 - 180 let př.n.l. v okolí dnešních Novomlýnských nádrží - obce Pavlov, Pálava se rozvíjí vinařství na Moravě. V Čechách kolem roku 892. V 7. až 12.století se vínu dařilo především díky církevním řádům (Cisterciáci, Premonstráti, Dominikáni, Benediktini). V roce 1309 je vydáno Falkenštejské viniční právo, což je jeden z prvních oficiálních vinařských zákonů. Pak už přichází Karel IV., který nechal dovézt nové odnože révy vinné z oblasti Bourgogne a Porýní. Panovník podporoval nejen rozvoj a nové trendy, ale taktéž dal vinařství právní rámec.

V roce 1558 sepsal kantor Jan Had první odborný spis o vinařství.

V 19. století v důsledku rozvoje pivovarnictví dochází k úpadku vinařství. Navíc se objevují choroby révy. Snaha obnovit tradici vrcholí zakládání vinařských škol (1868 ve Znojmě, 1873 ve Valticích, 1882 v Mělníku, 1885 v Bzenci a 1903 v Mikulově).

Ve 20. století, v důsledku kalamity révokazu, upadá vinařství na našem území. První objevení révokazu na našem území datujeme do období roku 1890 v Šatově. O 10 let později se pak objevil v Dolních Dunajovicích, v Perní či Čejkovicích. Impulzem pro obnovu tradice

bylo taktéž založení prvního odborného časopisu o vinařství - Vinařský obzor, a to již roku 1906 a vychází dodnes. Přesně o rok později, roku 1907, je vydán první vinařský zákon. Ovšem obě světové války dokonají devastaci tradice vinařství na našem území. Dokladem může být rozloha vinic roku 1930, kdy dosahuje rozlohy necelých 4 tisíc ha. Následně je vinohradnictví ovlivněno politickým zřízením, avšak dochází k obnově viničních tratí a tradic. V období socialistického režimu vznikají gigantické a uniformní továrny na víno, kdy kvalita není hlavní prioritou.

V dnešní době pěstování vinné révy ovlivňuje především Vinařský zákon č. 115/1995 Sb. z roku 1995 a po vstupu do EU Vinařský zákon č. 321/2004 Sb.

Vinařská Česká republika je rozdělena na 2 oblasti a 6 podoblastí (Čechy - Litoměřická a Mělnická a Morava - Mikulovská, Slovácká, Velkopavlovická a Znojemská)

Tolik krátká historická exkurze do oblasti vinařství. Ale mně se přece jenom víc líbí onen výklad Jana Nerudy, a tak ještě jednou zabrousím do čítankové básně, abychom symbolicky pozvedli sklenku vína! Tak „na zdraví!“

*„Pij, Bušku — již se nezarmuť —
a poslyš, co Ti král Tvůj moudrý praví:
můj jazyk je jak známo vybíravý —
a našel již v tom víně chuť.
Víš — zkoumat třeba, Bušku milý!
to víno má svůj zvláštní ráz,
zprv trpké, ale milé zas —
my, myslím, se už vpili!“*

Václav

„Básník je seismografem své doby!“

ROZHOVOR – OLDŘICH DAMBORSKÝ

(* 1. ledna 1958 v Brně, žije v Bořeticích na Břeclavsku)

Ze studií byl nucen odejít ze zdravotních důvodů, vyučil se strojním zámečníkem. Říkají o něm, že díky tomu umí odemykat citlivá srdce. Ke skutečnému psaní se dostal až v roce 1983, kdy mu byl přiznán plný invalidní důchod.

Vydal vlastním nákladem tyto samizdatové sbírky: Zpověď obecního blázna (1989), Na levém břehu Ženy (1990), Mozart jménem Vít (1991), Večírek samomluvy (1992), Vinobraní duše (1993),

Erotická Sibyla (1994), Ať

stromy promluví (1997), Narozen na Moravě (1997), Erotická Sibyla II (1998), Divoké víno dne (1999), Pod oblohou trojhvězdí (1999), Erotická Sibyla III (1999), Paralelní

ráj (2000), Cesta do srdce duhy (výběr z předchozí tvorby 2000), Ještě jedno dobrý kafe (2001), Ve tvých slunečních vlasech (2002), Dobývatele ticha (2002) Obrazy z vernisáže lásky (2004).

V nakladatelství Půlnoc Tábor vydal sbírky: Zelený tunel (1997), Tajuplná území (1998) a Tančící dům (2000).

V nakladatelství Alfa-Omega vydal sbírku Ledové hrozny (2003).

V nakladatelství Šimon Ryšavý Brno vydal sbírky: Skleněný básník (2005), Zelené perly Jižní Moravy (2006) a Pomalá něha (2008).

V nakladatelství Sursum Tišnov vydal sbírku Vlci dne a beránci noci (2011).

Je zastoupen v několika sbornících Literárního klubu Mělnický Pegas a ve sbornících z literárního setkání v Broumově Dny poezie. Publikoval v časopisech jako Mladý svět, Ty a já, Malovaný kraj, v regionálních časopisech Bořetické listy, v časopise Hustopečské listy a v trampských

časopisech Puchejř, Severka a Tramp. Získal několik ocenění v literárních soutěžích Trapsavec, Maják, Modrý květ, Mělnický Pegas, Týnišťský Parnas, Řehečská slepice, Literární Čáslav a v literární soutěži Alše Balcárka.

- Oline, v básni "Klepadlo," píšeš, cituji: Hrozny byly sklizeny/ a zpracovány do zkapaľných slunečních paprsků..."V básni "Zpitý létem" zase říkáš: "Vinná réva si listy hrozny/ proti slunci cloní/ a já si беру i tvá ústa." V řadě básní se prolíná motiv vína. Jižní Moravu máme spojenou s vínem. Víno, ženy a zpěv! U tebe, Oline, by se spíš mělo říkat: Víno, ženy a poezie! Jak moc je pro tebe právě rodný kraj a víno inspirativní pro básnickou tvorbu?

Můj rodný kraj, konkrétně Břeclavsko, je alfou a omegou mého života a také od něho se většinou odvíjí inspirační zdroje. Mám rád ten kraj dlouhých rovin a táhlých dlouhých vinogradů, západů slunce nad horou Pálavou a obdivuji poctivou těžkou houževnatou práci vinařů, kteří v potu a z hlíny vyrábějí víno, ty zkapaľné sluneční paprsky. Vínó je velmi inspirativní a rád si dám skleničku, ale pijeme víno, abychom se povznegli, ne upadli. Polovina mých sbírek je o tomto kraji a v každé sbírce se objevuje motiv vína a vinogradů, sklepů areálu Kraví hory. Obyvatelé vesnic jsou bodří, dobrosrdeční a vstřícní, mám je rád.

- Jsi znalec vína? Případně které odrůdy máš nejraději, které bys doporučil?

Nejsem až takový znalec vína, skuteční odborníci jsou someliéři a staří vinaři. Pijí víno jen při zvláštních příležitostech, oslavách, narozeninách, různých svátkách a Velikonoce a Vánoce. Nejraději mám odrůdu veltlínské zelené a savignon. Doporučil bych víno k tomuto kraji neodmyslitelně patřící a to modrý portugal, který se tu pěstuje od nepaměti. Pak jsou to šlechtěná vína Pálava a Cuvé...

- Piješ víno podle nálady?

Jak už jsem výše napsal, pijí víno jen při zvláštních příležitostech, ale to mi nedává možnost, abych o něm s obdivem psal, vzýval jej jako nejlepší lék na smutěnkou a chandru, Prostě pijí jej s mírou a s přáteli.

- Na náš pobyt o dovolené v tvém kraji rád vzpomínám a doufám, že se do Valtic, Lednice, Břeclavi či Mikulova opět brzy podívám. Co nejvíce obdivuješ na těchto místech? Máš je spojená s nějakým osobním prožitkem?

Abych pravdu řekl: Nejvíce mne uhranul génus loci, kouzlo místa,

Mikulov a Valtice, Břeclav je takové malé klasické okresní město se svými paneláky a moderní architekturou. Nejvíce obdivuji Mikulov, jeho historické centrum, se zámek a malebnými romantickými uličkami. renesanční kašnu a morový sloup. Také Valtice jsou pěkné, s krásným zámek a historickými budovami náměstí. Mikulov mám mimo jiné spojený s přáteli literáty a ilustrátorkou Zdenkou Měříčkovou, která ilustruje sbírky mé maličkosti a básníkem Františkem Prorokem. Ale jinak tam rád jezdím na Pálavské vinobraní, a když jsem u svých přátel, rád, se projdu zámeckým parkem okolo impozantního zámku.

- Pálavské Nové Mlýny, Dolní Věstonice, Velké Pavlovice, další krásná kapitola naší země. Dokázal bys žít někde jinde?

Žiji tady, v malé vesničce vinařské Bořetice, od narození a nedovedu si představit, že už bych žil někde jinde. Znáš tu každý kout a když jedu jen na nákup, pozdravím se s nejmíň deseti "Bořečáky," a pozdravíme se jmény a zastavím se s nimi prohodíme pár vět. Je to má srdeční záležitost.

- Jak jsi se dostal k poezii? Komu jsi dával číst svoje první pokusy?

Vždycky mne zajímala literatura. Přečetl jsem všechny různé žánry literatury, od sci-fi až po historické romány. A taky poezie. Na základce jsem rád recitoval a bavilo mne číst básničky, chodil jsem do recitačního kroužku, který vedla paní učitelka Kubínová a ta dokázala krásně zaujmout různými pásmy a pojetím poezie. Také jsem rád psal slohové práce na devítce. Psát poezii jsem začal až v sedmnácti letech na gymnáziu. Byly to první kostrbaté pokusy a většinou jsem psával básničky dívkám, abych je něčím zaujal. Psal jsem také o Bořeticích a různé veršovánky k narozeninám.

Poslal jsem první pokusy do časopisu Mladého světa, ale tam mi to zamítly, prý byly psány básničky "horkou jehlou." Jinak jsem nikomu jinému nedával číst první básně, tak tedy prvními čtenáři byly ty první lásky...

- Měl jsi nebo máš básníky, kteří tě přivedli k poezii, případně se k nim stále vracíš?

Nejvíce jsem v sedmnácti obdivoval básničky Karla Sýse, Jiřího Žáčka, Petra Cincibucha a Jaroslava Holoubka. tehdy to byla začínající nastupující generace mladých básníků, kteří psali o své době, o svém niterných pocitech, velmi civilně a zasvěceně. Později se mi líbila americká generace beatníků jako Ferlinghetti, Gregory Corso, Allen Ginsberg. Ale to bylo až začátkem osmdesátých let minulého století. No, a samozřejmě český beatník Václav Hrabě. V posledních deseti letech se vracím k francouzským prokletým básníkům, zvláště se vracím k Paulu Rimbaudovi

a z českých je mým nejoblíbenějším básníkem je Jan Skácel, nejvýznamnější básník jižní Moravy a celé republiky. Také se vracím k Jaroslavu Seifertovi a jeho zpěvnému melodickému verši.

- Je pro tebe poezie "samomluvou"?

Ano, myslím, že poezie je pro mne "samomluvou". Veřejnou samomluvou, neboť pak jdu se svými verši "s kůží na trh" a záleží jen na čtenářích jak je vezmou, jak se jim líbí či nelíbí. Samotné psaní je velmi osamělá záležitost, samomluva, ale mne velmi baví psát a vypsát se ze svých pocitů, dojmů, názorů. Mám radost, když najdu neotřelý rým, metaforu, nové slovo. Psaní mne především velmi baví, naplňuje a dělá radost, a když dělá radost i čtenářům, je to dvojnásobná radost.

- V básni věnované Jaroslavu Seifertovi "Sraz po třiceti letech" píšeš: Z mých spolužaček z devítky jsou už babičky..."Jak vnímáš plynoucí čas? Snad neprozradím moc, když řeknu, že na Nový rok 2023 budeš slavit pětadesátiny.

Čas plyne někdy rychleji, někdy pomaleji, když se cítíme šťastni, utíká rychle, když máme trable, utíká pomaleji, ale všeobecně pro mne čas utíká "jako splašené koně" rychle a nenávratně. A já jej chci prožít smysluplně, naplno, aby mi neprotékal mezi prsty jako písek. A k tomu abych jej naplnil, patří také psaní básniček. Ještě nechci bilancovat, ještě ta "pětadesátka" není taký vysoký věk a tak se snažím psát stále nové a nové básně, scházet se s přáteli, a pracovat na zahrádce, abych také něco fyzicky dělal a neztrácel "fyzickou".

- Dáváš si novoroční předsevzetí? V básničce "Novoroční" píšeš: Dávám si závazek, že si nedám závazek.

Ano, stále platí, že si nedávám novoroční předsevzetí, protože, když jsem si jej dříve dával, tak jsem je nesplnil. A tak si nedávám závazek a vše jen čas nechávám jen tak volně plout a čekám co se přihodí a co bych měl udělat...

- Víš, že jsi členem Mělnického Pegasa. je to trochu z ruky, ale taky vinařská oblast. Co pro tebe členství znamená?

Jsem korespondenčním členem Pegasa od roku 1998, a dříve jsem tak každý rok jezdil aspoň dvakrát, třebaže to byla dálka a fyzicky náročné. Mám tam spoustu přátel a je to pro mne čest, být členem sdružení a velmi si toho vážím. teď už tam nejezdím, ze zdravotních i finančních důvodů, ale přispívám do různých výstav, sborníků a každý rok se zúčastňuji přispěvkem jako člen literární soutěže Mělnický Pegas.

- Účastníš se řady literárních soutěží, získal jsi mnoho ocenění. Kterého si nejvíc vážíš?

Nedá se říct, kterého si nejvíc vážím. Každé ocenění je je něčím osobité a já jej беру jako utvrzení toho, že má cesta psaní, stylu a vyznání se z pocitů , je správná. je to takový dortík, na dortu celkového psaní, který potěší, který by potěšil každého autora. Ale samozřejmě není to smysl pro který píšu...

- Co v současné době chystáš? Jak je těžké vydat sbírku poezie?

Začátkem dubna mi vyšla v nakladatelství Věra Kopecká (Broumov) sbírka Víno z kyselých hroznů. Je to především o tomto kraji, vinařství, vinařích, ale také o lásce. Nevím jaká bude další sbírka a kdy vyjde, ale mám takový nápad vydat sbírku s pracovním názvem Úžasná hanebná láska. Vydávání sbírek je v této době velmi náročné, nejde ani o to dát dohromady materiál básniček, to je snadné, ale o to najít sponzory, dárce, kteří by sbírku financovali, protože poezie se moc neprodává a je to nerentabilní žánr literatury. Ale já většinu sbírek rozdám přátelům a příznivcům poezie. Dělán radost sobě i druhým... vydávají se většinou klasikové a zavedení autoři, u kterých je zaručena návratnost zisku. A tak si většinou nezavedení autoři musí sbírky financovat sami.

- Oslovuje poezie ještě dnešní mladé čtenáře?

Já si myslím, že i dnešní mladí čtenáři si básničky čtou, i když si myslím, že je jich méně než za našich mladých let. Je spousta jiných zájmů jako počítače počítačové hry a jiné. Ale na gymnáziích a středních školách se literatura vyučuje a stále jsou literární kroužky a divadla poezie, které mladé přitahují.

- Jak těžko tvoříš? Píšeš na první dobrou nebo báseň vysedíš?

Tvořím dvěma způsoby. Jeden, že mne během dne něco zajímavého zaujme, příhoda, věta, počasí, a já si to v hlavě během dne promyslím a večer to napíši. Nebo si sednu k počítači a přemýšlím, co bych měl napsat, lépe řečeno, o čem by to mělo být, do kterého časopisu nebo jen tak. A něco vymyslím "od stolu". Nikdy jsem nenapsal básničku, že bych si dal dvojku bílého vína a řekl si, že bych měl něco napsat... Tak to u mne nefunguje... Pro mne to chce čistou mysl.

- Je ve víně opravdu pravda?

Ano myslím, že ve víně je opravdu pravda. Víno povzbudí, dá odvalu a rozveselí, při tomto uvolnění se většinou říká pravda a člověk ztrácí

zábrany. Někdy jsou to nepříjemné věci ,které se člověk dozví, ale jindy je druhý příjemně překvapený jak ho druhý pěkně vidí, je veselo a pohoda...

- Ve tvé sbírce Skleněný básník jsem četl, že básník je seismografem své doby. Jak jsi prožíval uplynulé období poznamenané covidem? Nechyběl ti kontakt s básníky, ostatními tvůrci?

Ano napsal jsem dříve, že básník je seismografem své doby a myslím, že to platí stále. I když si myslím, že už básník spíše píše o svých soukromých pocitech z nejbližšího okolí, Ale jak to sleduji, jsou básníci, kteří komentují dobu a poměry.

Období covidu jsem prožíval v izolaci, ale stále jsem tvořil, sledoval u TV události, chodil na vycházky do okolních vinohradů a polí, četl. Kontakt s básníky mi chyběl, ale musel jsem počkat až epidemie přejde...

- Oline, představuji si tě, jak sedíš na břehu říčky Trkmanky, která protéká Bořeticemi, právě ve chvíli kdy. "Břeh říčky už začíná rašit zelenými fousky.“ Jsi v těchto chvílích šťastný, zapomínáš na všechny problémy kolem?

Ano v těchto chvílích jsem šťastný, ale jsou to jsou i chvíle pohody a harmonie, souznění s přírodou Užívám si krásy přírody a je mi dobře. V těchto chvílích zapomínám na všechny trable a prožívám chvíle naplnění a nirvány...

OLDŘICH DAMBORSKÝ - PÁLAVA

Vláčné tělo ženy
vlní se v obloze,
ňadry skal obtížený
má hrad stílnu
touhy v záloze.
Vlasy kavylu se vlní
v jižním vánku,
my ,milostiplní,
usnuli jsme pod
třešní mahalebkou.
Pálava mrkla jen okem
translační věže,
přitočila ses
ke mne bokem
a vypadala jsi svěže...

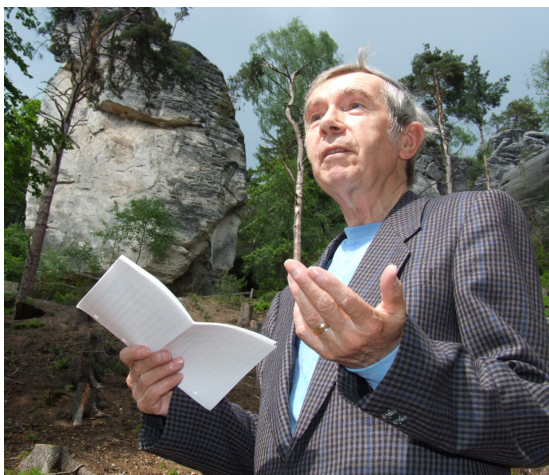
(ze sbírky Zelené Perly jižní Moravy)

„Mělník je další místo, které jsem přitiskl k srdci!“

ROZHOVOR - JAROSLAV SCHNERCH

(*1943 v Olomouci, žije v Praze)

Středoškolský pedagog. Zabývá se nejen poezií, ale i prózou a dramatickými texty. Věnuje se též novinářině, působí v literárních porotách, provozuje cvičení tai-chi pro zdraví, sebeobranu a duchovní růst. Publikoval již v mnoha sbornících, vydal 27 básnických sbírek.

- Jardo, známe se pomalu čtvrt století a přesto jsem ti nepoložil řadu otázek, na které bych chtěl od tebe znát odpovědi. Snad to tentokrát napravím. Jako rodák z úrodné Hané jsi se ocítl v Praze. Jak se to stalo? Jak dlouho již žiješ v našem hlavním městě?

Zcela banálně. Objevila se dívčina jako květ, neviděl také krásy svět. Zkrátka vše vyřešila svatba. Zajímavý je fakt, že jsem po Praze vůbec netoužil. Na prvním místě stálo vždy město Olomouc. Město milované, zářící, prostě úžasné. Prvním rokem jsem dojížděl z Přerova vlakem, potom jsem se nastěhoval. Poté to bylo Brno, které mě seznámilo s pantomimou. Dvakrát jsem tu absolvoval letní školu pantomimy. Když jsem se probíjoval mezi elitu, přiletělo psaníčko. Povolávací rozkaz. Ke konci cvičení mne na Slovensku operovali. Doma v Přerově jsem cvičební úbor schoval navždy.

- Nestýská se ti po rodném kraji?

Přišel památný rok 1980! Svatební den. Odstěhování do Prahy, byl tak říkajíc záhul. Jen cesta z domu do školy trvalo devadesát minut. Metro se teprve stavělo. To bylo výživné. A když jsem zjistil, co nemá ves Liboc oproti městečku Přerov, omdlel jsem. Ani ta příroda nic moc. Do roka se narodil syn, přestěhovali jsme se na Prahu 8.

- V tvém curriculum vitae jsem se dočetl, že jsi holdoval vždy pohybu

(folklorní tanec, pantonyma, jóga a tai či). Jak jsi se k těmto aktivitám dostal? Jak moc tě ovlivnily či ovlivňují v životě?

Nebudu zapírat, divadlo pro mě bylo had z ráje. Uštknul moc už dávno. Preparoval mě, polehával u mých nohou, potil se, pokoušel se vytáhnout bolestivé třísky z krajiny srdeční. Rozhodl jsem se vystudovat obor dramaturgie na Lidové konzervatoři SKKS Praha 5. Nakonec jsem zvládl čtyři kurzy LK a začal hrát divadlo. Otevřel se mi svět. Přestal jsem být náplavka, také jsem se zbavil hanáckého přízvuku. V souboru Esence jsem objevil magii divadla. Navíc jsem přičichl k novinářině. Jako dlouholetý porotce v recitačních i literárních soutěžích jsem objevil i jiné cesty k poezii. Jóga byla u všech mých činností všude přítomná. V mládí jsem ji cvičil usilovně. Býval jsem čilá rybka.

- Celý život jsi prožil ve školství. Nelákala tě jiná povolání? Nebo to byla jasná volba již od dětství?

To je jasné, že mě lákalo leccos. V roce 1988 jsem se dostal na ONV, abych se popral s funkcí inspektor kultury Praha 8. Po sametové revoluci jsme všichni ze svých funkcí vystoupili. Uchytil jsem se na velitelství železničních vojsk. Tři roky trvala má další proměna. Jenže Čechy a Slovensko jsme si definitivně rozdělili. Pochopil jsem, že nastala doba návratu. Takže přišel můj návrat do školních lavic a já šupajdil zpět.

- Jako středoškolský profesor jsi poznal mnoho mladých lidí. Často se naříká nad novou generací. Jak to vidíš ty?

„O čem nelze mluvit, o tom je třeba mlčet.“ (Ludwig Whitgen Stein)

Neučil jsem dost dlouho. Navíc v současné době je praxe na každém školním zařízení dost jiná. Ty nářky nad mladou generací budou pravdivé. Všeobecně je známo, že současní mladí téměř nečtou.

- Často jsi zasedal v porotě soutěží. Ovlivnilo porotcování tvoji tvorbu?
Ptáš se, jak člověk probudí vyčerpaná a spící slova? Různě. Ale porotcování neovlivnilo mou tvorbu.

- V Praze je hodně příležitostí, ale taky hodně autorů. Co ty na to?

To je pravda. Teď jsem se dočetl, že umělec nemá klid, stále se musí srovnávat se svými nejistotami, plýtvat silami, falzifikovat své štěstí i neštěstí. Také se psalo, že dílo vzniká ze záliby v sebezničení, že buduje se na úkor života.

- Na různých akcích jsi jistě osobně poznal řadu zajímavých autorům hereců, osobností. Na koho rád vzpomínáš?

Těch jmen je dost. Ale nejsilnější vjemy zanechaly osobnosti Jiří Hraše,

výtečný znalec slova, Mirek Kovářík, skvělý recitátor a doktorka Ryšánková.

- Máš sbírky a autory, ke kterým se rád vracíš?

Samozřejmě, ale to bych popsal desítky jmen.

- Dokázal bys recitovat svoje verše bez přípravy a papíru?

Blázníš? Publikoval jsem v řadě almanachů a sborníků. Samostatně jsem vydal 27 básnických sbírek.

- Víš, že rád jezdíš do Mělníka. Nakonec se tam každoročně na podzim setkáváme. Napsal jsi o městě sbírku „V krajině srdce soutok.“ Čím je pro tebe Mělník?

Viz Labe pod Mělníkem / Lod'ky stulené ke kamenné zdi/ zažihají v člověku/ vzpomínky na první kopřivku/

Mělník je další místo, které jsem přitiskl k srdci. Vyšla mi sbírka „V krajině srdce soutok aneb Mělnický rok.“

- Jak se díváš na různé organizace literátů? Má smysl se sdružovat?

Mladí lidé by se měli sdružovat.

- Jak dlouho se s veršem trápíš, než jej pustíš do světa? Zapisuješ si postřehy na papírky? Nebo tvoříš „na první dobrou?“

Inspirace je všude kolem. Stačí se dívat, naslouchat.

- Na čem v současné době pracuješ? Chystáš nějakou sbírku?

Letos už nic nechystám, snad příští rok.

- Co bys ještě chtěl v životě stihnout?

Těžko říct!

JAROSLAV SCHNERCH - DARY

Město mne váhavce
vybídlo ke schůzce
jako rozjitřený poutník jsem čekal
nad soutokem řek
a prosil o přízeň

Vltava předvedla kaskádu smíchu
Labe nabídlo kurážná slova
a vítr taškář
dávný říční přítel

rozprášíl mou slabost
a se souhlasem vinic
mi velkoryse požehnal

běž ochutnat naši révu
a převezmi konečně dary města
umění obejmout
i zachovat věrnost
(ze sbírky V krajině srdce soutok)

PŘÍPITEK S HVĚZDAMI

Ta noc se k nám obracela zády.
Pili jsme víno ze sklenic.
Zřejmě to patří k mládí,
s pohárkem v ruce hrozit na Měsíc.

Co za pár let se s mladým vínem
stane?
Jen zvuk bude jiný, zdá se mi
a štíhlé sklenky, nikým nesčítané,
samy si přituknou s hvězdami.

PO TŮŘE

Nač pijem dneska? Tak hezky mi je,
i když nás v botách tlačí kamínky.
V malé hospůdce s názvem Nostalgie
nám s vínem líjí vzpomínky.

VEČER VE DVOU

Kdo vyprávěl v ten večer více?
My vínu, nebo víno nám?
Určitě začala s tím Večernice,
málem bych věřila pohádkám.

Zatáhnout záclonky jsme chtěli.
A kdo koho chtěl vlastně svěst?
Nač záclonky, jsme pověděli
té noci plné namodralých hvězd.

NEŽ ZHASNE NOC

Když už se octnout na dně,
tak jenom u vína.
Alespoň jedna hvězda ať spadne
mně do klína!

Ať zazvoní jak penízek
v baňatých bříškách dam
a do noci ať rozezní se
modlitbou, jež znám.

Je nebe nejkrásnější,
když z hvězd se právě rozpíná
a jedna z nich je nejrychlejší :
ta, co mi padá do klína...

PŘED VINOBRANÍM

Je po létu a vinice jsou plné šťávy,
pavučinkový vítr nad nimi vane.
A to mě na mladém podzimu baví –
bouří jak víno tím provoněným
ránem.

(výbor veršů o víně)

ALENA KRTILOVÁ

SVATOVAVŘINECKÁ NOC

Té noci na svatého Vavřince
padají prý hvězdy nejvíce
I já zahlédla jsem padat hvězdu
snad z Mléčné dráhy při odjezdu
Chtíc ušetřit ji od pádu
nabídla jsem jí zahradu
Nespadla hloupá ani do ní
nespadla ani do mých dlaní
Prostřeno bylo tokajské -
možná má raději šampaňské ?
Že upřednostnila jsem Tokaj -
pod hvězdami ho sama lokám...

POZVÁNÍ

Přijď jen popít
či se opít
při vínečku veselém
Čas je mrcha
rychle spěchá
k cíli než se nadějem

Popij s kamarády
co tě mají rádi
cinkni sklenkou o sklenku
Pozdě honit bycha
stačí štěstí trocha
aspoň malou chvílinku

POZDNĚ VEČERNÍ

Pero už dopsalo
a lampa zhasla
Okolo Měsíce hvězdy si ustlaly
Teplá letní noc jasná
V ní tichounce zní
árie z Rusalky

V potmělém šeru
v sklence vína
se o mělnických stráních zpívá
jak ukrást révě korálky

Okusím jednou
okusím víckrát
chuť sládky na jazyku
však prázdná sklenka připomíná
že čas je uložit se k spánku

VÁCLAV TESLÍK

POEZIE

I.

nelze mít v jizvě zpěvy ptáčků
snad hnízda dávno opuštěná
sny dětských přání sňatá z háčků
kterými mluví mrtvá stěna

II.

netopýr srůstá s jitem hvězd
však padlý anděl v jeho hávu
v šeru slib sbírá – skrytou lest
živenou mermomocí davu

III.

pokora nepřikryje špíny
cít sáhne větrem po hadříku
a douškem z vánku kocoviny
zbaví stín šmouhy – okamžik mžiku

IV.

jsou kroky – v mechu měknoucí
příhoda stéká přes mlčení
na okraj krůčků – pavouci
v leknutí zůstávají - němí

V.

jestliže bdím – včas uhořím
nad plamenem nos ohrnu
změním se v zruřovělý dým
i popel – z jedu ocunu

VI.

na jívách chvění – housenky žerou?
či přijímám zdání? – snad jsem již
slepý?
„kočičky“ vzdychneš! – zaslechnu
klepy:
jaro se žene za nevěrou

VII.

V uhláku dřímou třetihory
či dávná Boží provinění?
příběhy? – (ne – dnes přeci story)
a já mám sedm těchto truhel!
v nich přenáším čas a v něm uhel
spíš uhel – v němž čas ztuhl v bdění
do kotle vkládám... – oteplení
mění mou vůli v zorný úhel

VIII.

v mysli zavládla vlahá břecha?
či jasnozřivá představa?
že pravda má – své pravdy přechká
pokud si s pravdou zahrává

IX.

jsem rarach z omnihor
hlas obsedantní písňe
v plamíncích junior
v plamenech soustrast tísňe

X.

smrt hladí válku po vláscích
a mrtvolý se – vážně diví
že mocní stále celý diví
jsou – jako ryby po vlascích